

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **P. G.**, ev. č. X
st. přísl. X
v ČR pobytem X
zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 15. 9. 2023, č. j. OAM-1191/ZA-ZA15-ZA01-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2023, č. j. OAM-1191/ZA-ZA15-ZA01-2023 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** uhradit žalobci náklady řízení v částce 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Martiny Šamlotové, advokátky se sídlem Milady Horákové 1957/12, Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 15. 9. 2023, č. j. OAM-1191/ZA-ZA15-ZA01-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o zamítnutí jeho žádosti o

udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že jej žalovaný zkrátil na jeho právu na spravedlivý proces podle § 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), neboť mu neumožnil se seznámit a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Z napadeného rozhodnutí přitom plyne, že se měl žalobce vzdát práva seznámit se s podklady. Dle žalobce však není žádný zákonný důvod k tomu, aby se žalovaný při pohovoru dotazoval, zda se chce vzdát svého práva na seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žalobce je osoba práva neznalou a nebylo mu dostatečně vysvětleno, co znamená seznámit se s podklady pro rozhodnutí a že se jedná o úkon, kdy ještě sám může předložit správnímu orgánu další důkazní prostředky a sám se může seznámit se zprávami, které žalovaný shromáždil k jeho azylovým důvodům. Žalovaný svým postupem porušil povinnost přiměřeného poučení dle § 4 odst. 2 správního řádu. Žalobce zde odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2023, sp. zn. 41 Az 4/2023.
3. Žalobce dále namítal, že žalovaný nijak nezkoumal možnost vstupu žalobce na gruzínský trh práce, pokud je žalobce sice gruzínské státní příslušnosti, ale azerbajdžánské národnosti. Ze zpráv uváděných žalovaným v napadeném rozhodnutí nevyplývá, že by se jakkoliv zabýval azerbajdžánskou menšinou žijící v Gruzii a zda má tato rovný vstup práce a není jakkoliv diskriminována gruzínskou většinou.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření především uvedl, že žalobce se práva výslovně se vyjádřit k podkladům výslovně vzdal v protokolu o pohovoru ze dne 4. 9. 2023. Žalovaný jej o této možnosti poučil, a tudíž od tohoto procesního práva upustil. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že pohovor byl proveden na žádost žalobce v tureckém jazyce za přítomnosti tlumočnice. Pokud by měl problém s porozuměním, pak mohl požádat o přetlumočení a vysvětlení. Žalovaný dále uvedl, že hlavním důvodem žádosti žalobce jsou pouze ekonomické důvody. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící tomu, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 či mu hrozí vážná újma podle § 14 a zákona o azylu. Žalovaný dále uvedl, že žalobce využívá své žádosti k legalizaci pobytu na území ČR, k čemuž však slouží zákon o pobytu cizinců.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu.
6. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
7. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu

mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“ S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

8. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Podstatou nyní posuzované věci je otázka, zda, případně za jakých podmínek může být žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu vyzván žalovaným k vyjádření, zda se vzdává svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
10. Z obsahu napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel i z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – Gruzie – Základní přehled o zemi ze dne 28. 11. 2022 a Informace OAMP – Gruzie, situace gruzínských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, přístup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělávání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce, ze dne 8. 9. 2023.
11. Soud k věci uvádí, že obdobná věc byla řešena rozsudkem zdejšího soudu ze dne 17. 5. 2023, č.j. 41 Az 4/2023, proti němuž podal žalovaný kasační stížnost. Kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2024, č.j. 5 Azs 120/2023-24. Soud přitom ze závěru shora uvedených rozsudků při svém posouzení vychází.
12. Soud k věci uvádí, že dle § 36 odst. 3 správního řádu „[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“.
13. K právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí se opakovaně vyjádřil ve své judikatuře Nejvyšší správní soud, přičemž např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, publ. pod č. 3560/2017 Sb. NSS, konstatoval: „V první řadě je třeba podotknout, že právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí představuje jedno ze základních procesních práv ve správním řízení, které je současně zárukou základního práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož má každý právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 As 42/2014-35). Uvedené právo účastníka správního řízení přitom nezahrnuje jen pasivní roli správního orgánu spočívající v tom, že nebude účastníkům řízení v uplatňování tohoto práva bránit, nýbrž předpokládá, že správní orgán účastníka řízení vyzve, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Azs 33/2009-95).

Odkázat lze rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu k § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), který byl obsahově v podstatě shodný se současným § 36 odst. 3 správního řádu. Z této judikatury vyplývá, že smyslem daného procesního práva je umožnit

účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Vzhledem k tomu, že si účastník řízení sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno, musí z výzvy správního orgánu k seznámení být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, publikovaný pod č. 303/2004 Sb. NSS).“

14. Podle názoru Nejvyššího správního soudu, který se ztotožnil se závěry krajského soudu, k účinnému vzdání se práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu na základě dotazu žalovaného může v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu dojít až poté, co žalovaný již veškeré podklady shromáždil, a pouze v případě, že žadatele náležitě poučí o důsledcích takového kroku, aby jej žadatel mohl informovaně a odpovědně učinit s vědomím všech jeho dopadů.
15. Možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí představuje důležité procesní právo vycházející i z čl. 38 odst. 2 LZPS. Dle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud pak rovněž správně vycházel ze základních východisek procedurální směrnice, která plynou mj. z její preambule (odůvodnění). Preambule unijního aktu, resp. jednotlivé body odůvodnění, které jsou její součástí, sice nemají právní závaznost, což tedy znamená, že nemohou být uplatňovány jako důvod pro odchýlení se od vlastních ustanovení dotčeného právního aktu ani pro výklad těchto ustanovení ve smyslu zjevně odporujícím jejich znění (viz např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 24. 11. 2005, *Deutsches Milch-Kontor*, C-136/04, ECLI:EU:C:2005:716, bod 32 a v něm citovaná judikatura). Odůvodnění unijního aktu však může upřesňovat obsah jeho ustanovení, je důležitým interpretačním prvkem, který může objasnit vůli unijního normotvůrce (viz např. rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 10. 1. 2006, *IATA a ELFAA*, C-344/04, ECLI:EU:C:2006:10, či rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 19. 12. 2019, *Puppinck a další v. Komise*, C-418/18 P, ECLI:EU:C:2019:1113).
16. Východiskem procedurální směrnice je zejména požadavek, aby žadatel o mezinárodní ochranu obdržel ve správním řízení právní informace a informace o řízení s ohledem na jeho konkrétní situaci (viz bod 22 odůvodnění procedurální směrnice), aby měl účinný přístup k řízení jakož i možnost předkládat důležité skutečnosti o svém případě i právo být informován o svém právním postavení v rozhodujících okamžicích během řízení (bod 25 odůvodnění procedurální směrnice). Tyto body odůvodnění procedurální směrnice jsou tedy důležitým výkladovým vodítkem pro interpretaci jejich jednotlivých ustanovení.
17. Na odůvodnění procedurální směrnice pak navazují konkrétní procesní záruky pro žadatele o mezinárodní ochranu upravené přímo v jednotlivých ustanoveních procedurální směrnice, jako je např. povinnost členských států zajistit, aby žadatelé byli informováni v jazyce, jemuž rozumí nebo o němž lze důvodně předpokládat, že mu rozumí, o průběhu řízení a o svých právech a povinnostech během řízení a o možných důsledcích nesplnění těchto povinností s tím, že tyto informace musí být poskytnuty včas [čl. 12 odst. 1 písm. a) procedurální směrnice]. Dále je nutné dbát na to, aby žadatelé, případně jejich právní poradci nebo jiní poradci měli přístup k informacím podle čl. 10 odst. 3 písm. b) procedurální směrnice (informace o zemi původu) a k informacím poskytnutým odborníky podle čl. 10 odst. 3 písm. d) téže směrnice (znalecké či odborné posudky nebo konzultace např. o otázkách zdraví, kultury, náboženství, dětí nebo pohlavní identity), pokud správní orgán zohlednil takové informace při rozhodování o jejich žádosti [čl. 12 odst. 1 písm. d) procedurální

směrnice]. Jak již bylo naznačeno, dle čl. 10 odst. 3 písm. b) procedurální směrnice musí členské státy zajistit, aby byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů o zemích původu a dle čl. 10 odst. 3 písm. d) zmíněné směrnice by měl mít správní orgán možnost v případě potřeby konzultovat s odborníky mj. výše zmíněné odborné otázky. Je přitom třeba zdůraznit, že procedurální směrnice nestanoví, že by měl žadatel o mezinárodní ochranu možnost se těchto procesních záruk vzdát.

18. K tomu je nezbytné připomenout, že dle § 4 odst. 2 správního řádu mají správní orgány poučovací povinnost, tedy povinnost poskytnout v souvislosti se svým úkonem dotčené osobě přiměřené poučení o jejích procesních právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Je přitom zcela zřejmé, že cizinci, tím spíše v řízení o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné poskytnout dostatečné a srozumitelné poučení o veškerých jeho procesních právech a povinnostech. Podmínka náležité informovanosti žadatele o mezinárodní ochranu pro případ, že je dotazován, zda se hodlá vzdát svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jak ji vymezil krajský soud, tedy má oporu jak v procedurální směrnici, tak i ve správním řádu.
19. Co se týče druhé podmínky v podobě shromáždění veškerých podkladů již v době, kdy je žadatel dotazován, zda se hodlá vzdát svého práva se k nim vyjádřit, lze vedle argumentace krajského soudu k této otázce (mj. výše vymezenými procesními zárukami dle procedurální směrnice) odkázat i na samotný smysl práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jak ho dovodila mj. zmiňovaná judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). Jen stěží může být účastník řízení správním orgánem dotazován, zda se hodlá vzdát práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním v dřívějších fázích správního řízení, kdy shromažďování podkladů ještě není ukončeno a kdy tedy si účastník řízení ani případným nahlédnutím do spisu nemá možnost ověřit, jaké podklady pro své rozhodnutí správní orgán shromáždil, a posoudit, zda si zasluhují jeho stanovisko.
20. Nejvyšší správní soud uzavírá, že postup žalovaného spočívající v tom, že na konci pohovoru nejenže žalobce informoval o možnosti se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům a sdělil mu, že jimi budou zejména jeho samotná žádost, poskytnutí údajů k žádosti, protokol o pohovoru a (dosud neshromážděné) informace o zemi původu žalobce (Gruzie), ale zároveň se žalobce dotázal, zda se hodlá tohoto práva vzdát („*Chcete, aby vás správní orgán před vydáním rozhodnutí ještě jednou pozval, abyste měl možnost se osobně k těmto podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit, nebo se tohoto práva vzdáváte?*“), nemá oporu v účinné právní úpravě. Nejvyšší správní soud konstatuje, že právní řád vůbec nepředpokládá situaci, kdy se správní orgán účastníka řízení aktivně dotazuje na to, zda se účastník vzdává práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přesto krajský soud takovou možnost zcela nevyloučil, připustil ji ovšem toliko za vymezených podmínek tak, aby nebyl zcela popřen smysl tohoto institutu.
21. V uvedeném případě pak nebyla vůbec dodržena záruka informovanosti žalobce o jeho právech zakotvená především v čl. 12 odst. 1 písm. a) procedurální směrnice, resp. stěžovatel nesplnil svou poučovací povinnost, neboť žalobci vůbec nesdělil a nevysvětlil procesní důsledky vzdání se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Není tudíž ani zřejmé, zda žalobce vůbec neporozuměl významu práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, resp. důsledkům vzdání se tohoto práva. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, tak otázka, kterou žalovaný žalobci položil, byla návodná, neboť v žalobci skutečně mohla vyvolat dojem, že od něj žalobce vzdání se práva dle § 36 odst. 3 správního řádu očekává, a žalobce tak mohl

být pod tlakem stěžovateli vyhovět a zavděčit se mu. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že u pohovoru s žalobcem byla přítomna tlumočnice.

22. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu rovněž plyne, že právo vyjádřit se k pokladům rozhodnutí nemůže dostatečně nahradit ani možnost žadatele požádat o informace týkající se průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 10 odst. 1 zákona o azylu či právo nahlédnout do spisu dle § 38 správního řádu. Smyslem práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je, aby účastníku řízení byla fakticky dána možnost seznámit se s úplným správním spisem a vyjádřit se ke všem shromážděným podkladům rozhodnutí. Účastník řízení však nemůže, pokud mu to správní orgán sám nesdělí, zjistit, zda si správní orgán skutečně již obstaral veškeré podklady rozhodnutí a chystá se ve věci rozhodnout.
23. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu rovněž plyne, že nevidí důvod pro postup, který žalovaný uplatnil v nyní posuzované věci, a odchýlil se tak od běžné praxe správních orgánů, aniž by k tomu měl zákonný podklad. Ze správního spisu přitom neplyne, že by byl žalobce dostatečně poučen o svých procesních právech. Dle obsahu spisového materiálu žalobce dne 31. 8. 2023 převzal a podepsal výzvu k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jejíž součástí bylo poučení týkající se pouze následků nedostavení se k poskytnutí informací k žalobcově žádosti. Nelze ani využít možnost požádat o informace týkající se průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, z díkce § 10 odst. 1 zákona o azylu jasně plyne, že žalovaný ve výzvě k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany „*poučí žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti požádat o informace týkající se průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, které se vztahují k osobní situaci žadatele o udělení mezinárodní ochrany*“. V již zmíněné výzvě však žádné takové poučení stěžovatel žalobci neposkytl. I pokud by však žalobce byl o svých procesních právech poučen a nebylo by mu bráněno v tom, aby požádal o informace týkající se průběhu řízení o jeho žádosti, případně aby nahlédl do spisu, nic by to nezměnilo na tom, že žalobce tím, že se na základě podnětu žalovaného bez vědomí důsledků vzdal práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí již na počátku řízení, přišel o výhodu být informován o tom, že žalovaný již má k dispozici veškeré podklady pro rozhodnutí o žalobcově žádosti a že nebude provádět další dokazování.
24. Na uvedeném nic nemůže změnit ani skutečnost, že veškeré informace obstarané žalovaným jsou v souladu se Společnými pokyny Evropské unie pro zpracování informací o zemích původu a Zprávou EASO k metodice informací o zemích původu. I pokud by totiž žalovaným obstarané informace o zemi původu byly dostatečně kvalitní a dostatečně by reagovaly na konkrétní příběh žadatele o mezinárodní ochranu, což rozhodně nelze považovat za *a priori* zaručené, žadatel by měl mít možnost navrhnout doplnění podkladů o další informace o zemi původu, které považuje za relevantní, případně navrhnout doplnění dalších důkazů, ať již jde o jeho osobní poznatky a zkušenosti týkající se situace v zemi původu či jeho azylového příběhu či o jiné skutečnosti. Žadateli tedy nelze bez dalšího odeprít právo vyjádřit se k těmto kompletním podkladům a sdělit k nim své stanovisko.
25. Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že do určité míry jsou relevantní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem (např. v rozsudcích ze dne 8. 11. 2017, č. j. 5 Azs 272/2017-17, ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 270/2017-17, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 273/2017-31, či ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 353/2017-39) v případech, kdy se cizinci po obdržení prvostupňového rozhodnutí o svém správním vyhoštění na formulářích předložených správním orgánem (policíí) vzdávali práva na odvolání, byť procesní důsledky takového kroku byly pro tyto cizince nepochybně ještě závažnější než v případě vzdání se práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ovšem v souvislosti s

neakceptováním uvedeného postupu policie poukázal též na svůj rozsudek ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 120/2011-80, v němž upozornil na to, že poučovací povinnost správního orgánu obsažená v § 4 odst. 2 správního řádu, jež je součástí ústavního práva na právní pomoc dle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech, nelze ji však vnímat jako návod k tomu, jak mají účastníci řízení v daném případě jednat. Svou pravomoc může správní orgán uplatňovat pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a pouze v tomto rozsahu, přičemž při výkonu své pravomoci je správní orgán vázán právními předpisy (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nebo § 2 odst. 1 a 2 správního řádu).

26. S ohledem na shora uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaný v nyní posuzované věci zkrátil žalobce na jeho procesních právech, když porušil jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž toto podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít v tomto případě za následek nezákonné rozhodnutí žalované o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Soud se proto již dalšími žalobními námitkami nezabýval, neboť v dalším řízení se žalovaný musí procesně vrátit do fáze shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí. Je třeba, aby odhlédl od slov žalobce při pohovoru, že nechce využít svých práv podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože nemají právní účinky vzdání se práva vyjádřit se k podkladům. Bude proto nyní třeba vyzvat žalobce, aby se v určitém termínu seznámil s podklady, které žalovaný shromáždil a následně se k nim vyjádřil.

V. Závěr a náklady řízení

27. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že jí v plném rozsahu vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil s tím, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
28. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu obsaženým v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
29. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl (neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno). Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud mimosmluvní odměnu zástupkyně žalobce za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání žaloby) po 3 100 Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době). Za úkony právní služby to činí celkem 6 200 Kč, k čemuž je nutné připočítat hotové výdaje po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 6 800 Kč. Právní zástupkyně žalobce nedoložila, zda je plátcem DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku ve výši celkem 6 800 Kč, a to k rukám zástupkyně žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. listopadu 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce